

Mál nr. 337/2021**M og
V vegna slysatryggingar fjölskyldutryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna slysa 24. janúar 2018 og 25. mars 2020.****Gögn.**

Málskot, móttakið 1. nóvember 2021, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 22. og 23. september 2021.

Bréf lögmanns M, dags. 1. desember 2021.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M slasaðist fyrst 24. janúar 2018 þegar hún brotnaði á vinstri ökkla. Hinn 25. mars 2020 rann M til og var greind með tognun á ökkla samdægurs á bráðamóttöku Landspítala-Háskólasjúkrahúss. Síðar kom í ljós að um annað brot var að ræða og hefur M gengist undir aðgerðir vegna þessa. Í málinu liggja fyrir upplýsingar úr sjúkraskrá M frá 1. janúar 2018.

Ágreiningur er annars vegar um hvort slysið 24. janúar 2018 hafi verið tilkynnt innan árs frá því að M vissi um atvik sem krafa hennar er reist á, sbr. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Hins vegar er ágreiningur um hvort V geti hafnað bótaskyldu vegna seinna slyssins með vísan til d. eða e.-lið 25. gr. váttryggingaskilmála fjölskyldutryggingar þar sem kemur fram að félagið bæti ekki slys sem verða vegna lyfjanotkunar eða neyslu nautnalyfja.

M telur að bótaskylda sé fyrir hendi vegna beggja slysa. Varðandi fyrra slysið telur M að upphafsdagur ársfrests 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi ekki byrjað að líða fyrr en M lenti aftur í slysi 25. mars 2020, enda hafi hún ekki verið búin að ná sér þá af hinu fyrra og ekki getað gert sér grein fyrir varanlegum afleiðingum fyrr en þá þar sem hún hafi notað annan fótinn til að hlífa hinum þar til seinna atvikið varð. Hvað varðar seinna atvikið telur M að V vísi til rangra ákvæða í váttryggingarskilmálum, auk þess sem ekki sé sýnt að M hafi verið undir áhrifum lyfja þegar hún féll eða að orsakatengsl séu á milli falls M og meintrar lyfjanotkunar.

V telur að ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi byrjað að líða í síðasta lagi 11. apríl 2018 þegar M leitaði til lækis vegna verkja og bólgu í vinstri ökkla, eftir að hún losnaði úr gipsi. Ársfresturinn hafi því verið liðinn þegar tilkynnt var um slysið 11. ágúst 2020. Hvað varðar seinna atvikið 25. mars 2020 þá verður af bréfi V til nefndarinnar ekki annað ráðið en að félagið hafi bótaskyldu eingöngu með vísan til þess að atvik falli undir undanþáguákvæði d. og e.liðar 25. gr. þeirra váttryggingarskilmála sem voru í gildi 25. mars 2020. V telur að M hafi skv. færslum í sjúkraskrá hennar verið undir miklum áhrifum sljóvgandi lyfja á slysdegi og í verulegri neyslu áfengis og lyfja dagana á undan og þannig falli atvikið undir ofangreind undanþáguákvæði.

Álit.

M slasaðist fyrst 24. janúar 2018 og ágreiningur er um hvort tilkynning hennar um það slys, sem barst V hinn 11. ágúst 2020 hafi verið innan ársfrests þess sem tilgreindur er í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga, en þar segir: „Sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu með eða án uppsagnarréttar glatar þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um váttryggingaratburð með öðrum hætti.“ Við mat á því hvenær M mátti vita um atvik sem krafa hennar er reist á verður að líta til læknisfræðilegra gagna. Í þeim kemur fram að M leitaði til lækis vegna verkja og bólgu í ökkla í apríl 2018 eftir að hafa losnað úr gipsi. Af frekari lækisfræðilegum gögnum verður ekki annað ráðið en að M hafi mátt gera sér grein fyrir atvikum sem krafa hennar er reist á fyrir ágústmánuð 2019 og hafi því frestur til að tilkynna tjónið verið liðinn 11. ágúst 2020 þegar tjónstilkynning barst V.

Hvað varðar síðara atvikið 25. mars 2020 verður bréf V til nefndarinnar dags. 22. september 2021 ekki skilið öðruvísi en að félagið telji eingöngu að undanþáguákvæði váttryggingarskilmála eigi við um atvik. Þegar litið er til orðalags umræddra ákvæða í d. og e. lið 25. gr. váttryggingarskilmála V, sem í gildi voru 25. mars 2020, verður ráðið af þeim ákvæðum að þeim sé hægt að beita sem hlutrænum ábyrgðarleysisástæðum. Í 1. mgr. 90. gr. laga um váttryggingarsamninga kemur fram að váttryggingafélög geti takmarkað ábyrgð sína í persónutryggingum ef váttryggður brýtur gegn

varúðarreglum eða veldur vátryggingaraburði af stórkostlegu gáleysi. Í lögskýringargögnum kemur fram að almennt gáleysi dugi ekki til takmörkunar og verður að lesa umrædd ákvæði vátryggingarskilmála í samræmi við það að metin sé háttsemi vátryggðs vegna lyfjanotkunar í skilningi d. liðar 25. gr. vátryggingarskilmála eða háttsemi vegna neyslu nautnalyfja í skilningi e. liðar sömu greinar. V ber sönnunarbyrði um að háttsemi M hafi verið með þeim hætti að tjónatburður hafi orðið vegna stórkostlegs gáleysis hennar. Í læknisfræðilegum gögnum er að einhverju leyti fjallað um áfengis- og lyfjanotkun M en ekki verður af þeim gögnum talið fyllilega sannað að tjónatburður hafi orðið vegna þess. Hallann af sönnunarskorti um það ber V. M telst því m.v. fyrirbyggjandi gögn eiga rétt til bóta vegna tjónatburðar 25. mars 2020.

Niðurstaða.

Slys M 24. janúar 2018 er ekki bótaskylt, en slys hennar 25. mars 2020 er bótaskylt úr slysatryggingu fjölskyldutryggingar hjá V.

Reykjavík, 21. desember 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.